

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Мірошніченка Андрія Олександровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 336 Кримінального кодексу України

Київ
21 квітня 2026 року
№ 92-3(II)/2026

Справа № 3-73/2026(168/26)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Городовенко Віктор Валентинович – головуючий,
Первомайський Олег Олексійович – доповідач,
Різник Сергій Васильович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Мірошніченка Андрія Олександровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 336 Кримінального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Первомайського О.О. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Мірошніченко А.О. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статтям 3, 6, 8, 11, 15, 16, 17, 19, 22, 23, 24, 27, 28, 29, 31–36, 38–51, 53–57, 59, 60, 64, 66, 68 Конституції України (конституційність) статтю 336 Кримінального кодексу України (далі – Кодекс),

згідно з якою „ухилення від призову на військову службу під час мобілізації, на особливий період, на військову службу за призовом осіб із числа резервістів в особливий період –

карається позбавленням волі на строк від трьох до п'яти років“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

2.1. Покровський районний суд Дніпропетровської області вироком від 2 квітня 2025 року визнав Мірошниченка А.О. винним у вчиненні кримінального правопорушення, визначеного статтею 336 Кодексу, та призначив йому покарання у виді позбавлення волі на строк три роки шість місяців.

Не погодившись із зазначеним вироком, Мірошниченко А.О. подав апеляційну скаргу.

Дніпровський апеляційний суд, розглянувши цю апеляційну скаргу, ухвалою від 6 серпня 2025 року залишив її без задоволення, а вирок Покровського районного суду Дніпропетровської області від 2 квітня 2025 року щодо Мірошниченка А.О. – без зміни.

Зазначені судові рішення судів першої та апеляційної інстанцій Мірошниченко А.О. оскаржив до Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду.

Верховний Суд колегією суддів Другої судової палати Касаційного кримінального суду ухвалою від 10 листопада 2025 року відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою засудженого Мірошниченка А.О. на вирок Покровського районного суду Дніпропетровської області від 2 квітня 2025 року та ухвалу Дніпровського апеляційного суду від 6 серпня 2025 року.

Суд касаційної інстанції, відмовляючи у відкритті касаційного провадження з підстав, визначених пунктом 2 частини другої статті 428 Кримінального процесуального кодексу України, зазначив стосовно рішень судів першої й

апеляційної інстанції, що „кримінальний закон застосовано правильно, істотних порушень вимог кримінального процесуального закону не допущено, а призначене покарання відповідає тяжкості вчиненого злочину та особі засудженого“, і вказав, що „обґрунтування касаційної скарги засудженого не містить переконливих доводів, які викликають необхідність перевірки їх за матеріалами кримінального провадження, а з касаційної скарги та копій судових рішень вбачається, що підстав для задоволення скарги немає, а тому у відкритті касаційного провадження необхідно відмовити“.

2.2. Автор клопотання твердить, що стаття 336 Кодексу суперечить Конституції України, та зазначає, що „кожен має право захищати своє життя і здоров'я, життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань“, однак це неможливо „здійснити в умовах бойових дій“. Також Мірошніченко А.О. просить „заборонити дії щодо примусової мобілізації цивільних і звільнити з ув'язнення засуджених за статтею 336 Кодексу“.

Обґрунтовуючи свої твердження про неконституційність статті 336 Кодексу, Мірошніченко А.О. посилається на окремі приписи Конституції України, висновок Європейської Комісії „За демократію через право“ (Венеційська Комісія), а також на судові рішення в його справі.

3. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

3.1. За статтею 151¹ Основного Закону України Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України; конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано.

Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону, та якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі приписи), сплинуло не більше трьох місяців (абзац перший, пункт 2 частини першої); якщо суб’єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв’язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

3.2. Остаточним судовим рішенням у справі Мірошниченка А.О. є ухвала колегії суддів Другої судової палати Касаційного кримінального суду від 10 листопада 2025 року. Конституційна скарга надійшла до Конституційного Суду України 26 березня 2026 року, тобто після спливу трьох місяців із дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням.

Отже, конституційну скаргу подано поза межами строку, встановленого пунктом 2 частини першої статті 77 Закону.

Автор клопотання зазначає, що пропустив строк, визначений для подання конституційної скарги, у зв’язку з перебуванням „в ув’язненні в штаті господарської обслуги, де вільного часу гостро бракує“.

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України вважає, що пропущений суб’єктом права на конституційну скаргу строк подання конституційної скарги підлягає поновленню.

3.3. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб’єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов

її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

3.4. Мірошниченко А.О., обґрунтовуючи свої твердження щодо невідповідності статті 336 Кодексу статтям 3, 6, 8, 11, 15, 16, 17, 19, 22, 23, 24, 27, 28, 29, 31–36, 38–51, 53–57, 59, 60, 64, 66, 68 Основного Закону України, цитує ці приписи та зазначає, що „представники виконавчої, законодавчої та судової гілок влади вважають, ніби мають право ставити людей перед вибором між участю в бойових діях або в'язницею“, а також що „аргументи щодо неконституційності ст. 336 КК України є універсальними та полягають у неможливості реалізації а ні своїх прав і свобод, а ні обов'язків тим, хто бере участь у бойових діях“.

Аргументи суб'єкта права на конституційну щодо неконституційності оспорюваного припису Кодексу зводяться лише до незгоди з законодавчим регулюванням суспільних відносин щодо притягнення до кримінальної відповідальності за ухилення від призову на військову службу під час мобілізації, на особливий період, на військову службу за призовом осіб із числа резервістів в особливий період, застосуванням цього припису Кодексу та ухваленими судовими рішеннями в його справі, що не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності статті 336 Кодексу.

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України вважає, що цитування приписів Конституції України й висловлення незгоди з законодавчим регулюванням, тлумаченням або застосуванням судами норм права не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності статті 336 Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, конституційна скарга Мірошниченка А.О. не відповідає вимогам пункту 6 частини другої статті 55, абзацу першого частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови

у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Мірошниченка Андрія Олександровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 336 Кримінального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**